

ABEL

the disappeared...

Fortnightly

Bilingual

 Abelfortnightly@gmail.com

Issue No. 18 2021 August-31

 +14167669544

Designed by Samantha

Editor: Arumugam Gopal

Special Editor: Thozhar Thiagu

STAND WITH THE PEOPLE OF AFGHANISTAN!

The 20-year old US occupation army has at last been forced to quit Afghanistan, for good. This is a victory gained by the Afghan people in their war against the western imperialist alliance led by the USA which also included India as a 'politico-economic' partner.

After the ignominious exit of the US army and the armies of the allied countries the puppet regime led by Ashraf Ghani fell like nine pins and Ghani himself literally fled the country with his loot.

The so-called Afghan National Army did not put up even a semblance of resistance and there was no stopping the Taliban in their march on Kabul, the capital city.

Of course, the Taliban were known in the past for their reactionary and obscurantist policies. They may or may not have learnt their lessons in the last 20 years or so, but that has to be mainly taken care of by the Afghan people themselves. The American or Indian imperialists cannot claim to have any civilizing role in Afghanistan. The Islamism of the liberators of Afghanistan, we understand, is not the same as that of the ISIS or the Al Qaeda in that the Taliban stood for liberating their land from all kinds of foreign occupation. In this respect they are more akin to the Hamas of Palestine. The pan-Islamist forces such as the ISIS or the Al Qaeda do not support the liberation movements of Kurdistan, Palestine or Kashmir.

We can fail to see that Afghanistan, historically, is more than the Taliban, the Mujahideens, the Al-Qaeda, and the ISIS of several brands, only to our own peril.

Whatever the future may hold for them, it is a giant step forward for the people of Afghanistan that the foreign occupation has come to an end after so long years without being replaced by another. To take this success forward to a democratic consummation is a huge task before the Afghan people in which they should have the solidarity and support of the peace-loving, democratic and progressive forces of the world. The international institutions like the UNO should come forward to facilitate the process of normalization and stabilization after the long war.

The Afghan people, we hope, will be cautious of the pitfalls of the geo-political games played by the big and mighty powers around and do well to join the forces of justice, peace and amity in this region.

SRI LANKA'S STATE RESPONSIBILITY FOR HISTORICAL AND RECENT TAMIL GENOCIDES

[Tasha Manoranjan, Esq. is the Executive Director of People for Equality and Relief in Lanka (PEARL) and a Senior Policy Advisor at the Ontario Human Rights Commission. The views expressed here are PEARL's and do not represent the Commission's. MerubaSivaselvachandran is a rising second-year student in the JD/MBA program at University of Toronto and a Legal Intern at PEARL.]

Introduction

The period of July 24–29, 1983, known as “Black July” in Sri Lanka, is often considered the spark for the 26-year long armed liberation struggle by the Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE) against the Government of Sri Lanka (GoSL).

However, ethnic tensions had been rising on the island since Sri Lanka's independence in 1948. The passage of the Sinhala Only Act in 1956 recognized Sinhalese as the only official language, effectively barring Tamils from holding GoSL positions. Tamils non-violently protested this structural violence, only to be met with GoSL-sponsored violence in Colombo and Gal Oya. Anti-

Tamil pogroms in 1958 and 1977 and an act of cultural genocide—the destruction in 1981 of the Jaffna Library, a historic landmark and frequent meeting place for Tamils—fueled Tamil separatist sentiments.

A misconception as common as it is incorrect, is that the weeklong violence of Black July was retaliation for the LTTE's killing of 13 soldiers. In fact, what took place was not a spontaneous outburst of mob violence; rather, it was a systematic and intentional GoSL-sponsored genocide.

Neither any individual nor the Sri Lankan state has been held accountable for the mass atrocities committed against Tamils during Black July or afterwards. In light of the message and impact that state responsibility can have, we argue that Black July was a genocide, which was followed by another in 2009, and Sri Lanka is responsible. The first section of this article will outline the legal arguments supporting a finding that the events of Black July constituted genocide. The second section will discuss state responsibility for genocide and the importance of genocide recognition. The third and concluding sections focus on the Tamil people's need for genocide recognition and its value in their specific context.

Evidence of the State-Sponsored Genocide During Black July

International criminal law and jurisprudence on genocide did not exist in its current form at the

time of Black July, but it is worth analyzing under modern international law because it provides guidance on the elements of the crime of genocide. As we understand it today, the specific intent of genocide is “to destroy at least a substantial part of the protected group.”

Intent to Destroy

Black July displayed the classic hallmarks of a genocide, including evidence of the GoSL’s *dolus specialis* (specific intent) of genocide, which can be discerned from the presidential statements beforehand and the systematic nature of attacks against Tamils.

On July 11, 1983, an interview with the *London Daily Telegraph* records then President J.R. Jayewardene as saying:

I am not worried about the opinion of the Jaffna [Tamil] people now... Now we can't think of them. Not about their lives, or their opinion about us. Nothing will happen in our favour until the terrorists are wiped out. Just that. You can't cure an appendicitis patient until you remove the appendix.

and

The more you put pressure in the North, the happier the Sinhala people will be here. Really, if I starve the Tamils out, the Sinhala people will be happy.

For context, “Jaffna people” is a common way of referring to all Eelam Tamil people (or Tamils from the island of Sri Lanka). And the state targeted Jaffna, a Tamil city in the North, with the organized Sinhalese mobs too.

Then-President Jayewardene’s interview expresses the state’s exclusionary ideology and implicitly dehumanizes the Tamil people while calling them “terrorists.” Such tactics are risk factors of genocide. This quote has been interpreted to, at best, condone mass violence against Tamils and, at worst, incite Sinhala-Buddhist nationalists to commit such anti-Tamil violence.

During Black July itself, the GoSL armed Sinhalese mobs with voter lists and transported them around Colombo in vehicles owned by the GoSL establishments to enable their anti-Tamil violence. The Sinhalese crowds committed horrific violence against Tamils. Due to strong anti-Tamil sentiment among the almost entirely Sinhalese police, military, and security forces, they stood idle and watched, sometimes even encouraging the violence. The killers stripped naked and beat other Tamils to death while hurling dehumanizing insults and words. In addition to the destruction of life, the Sinhalese mobs pillaged and razed Tamil shops and homes. Their incendiary war cry translates in English to: “To save the race and country, give a little petrol and oil,” and demonstrates an intent to commit and publicly incite genocide.

2. A Substantial Part

Genocide can occur in a geographically limited area (*Jelisić, Trial Chamber*, para. 83; *Bosnia v. Serbia, Judgment, 2007*, para. 199). “A substantial part” refers to the part’s numeric size and proportion of the whole group and its significance, including the presence of the protected group’s leadership within that part (*Krstić, Appeals Chamber*, para. 12).

Numeric size and proportion: Only 2.9% of Bosnian Muslims in Bosnia and Herzegovina resided in Srebrenica at the time of the Srebrenica genocide (fn. 27). By contrast, the 187,456 Tamils in Colombo constituted 11% of Colombo’s total population and 6.7% of the Tamils in Sri Lanka. And as the violence spread throughout the island, more than 6.7% of Tamils became targets.

Significance: The elimination of the Tamils in the South was necessary to establish and maintain a Sinhala-Buddhist ethnocratic state. The violence occurred mainly in Colombo, where the worst affected areas were neighborhoods with large Tamil populations, and in towns in the South with large Tamil populations.

Presence of leadership: Colombo, as the capital and economic center, was replete with Tamil politicians and businesspeople whose lives and livelihoods were eradicated. Colombo’s Welikada Prison housed many Tamil visionaries and supporters of the liberation struggle who were imprisoned for their activism under maximum security. This placed them under the direct control of the state. And on two separate days, Sinhalese prison guards enabled Sinhalese prisoners to access and massacre at least 53 Tamil political prisoners.

3. Acts of Genocide

With the aforementioned specific intent, the Sinhalese state-sponsored mobs perpetrated three acts of genocide.

Killing: The state-sponsored Sinhalese crowds killed over 3000 Tamils, including through beatings, hackings with knives, or burning. They threw Tamil children into burning cauldrons of tar and set alight vans and buses filled with Tamil passengers. In hospitals, Sinhalese healthcare workers attacked and killed their Tamil patients.

Causing serious bodily or mental harm: The mass violence maimed many Tamils who did not die from the beatings or fire. At least 500 women were raped by the state-sponsored mobs. Serious

mental harm naturally followed for the many Tamil witnesses to the genocidal killings mentioned above. Some Tamils were forced to watch the rape or gang rape of their female relatives.

Deliberately inflicting conditions of life to bring about the group's physical destruction: State-sponsored mobs looted, burned, and destroyed 18,000 Tamil homes and Tamil 5,000 shops, resulting in 150,000 homeless Tamils and \$300 million in economic losses (see ICC Elements of Crimes, Art. 6(c)(4), fn. 4). They even incinerated Tamil doctors' dispensaries and homes, killing some Tamil doctors as well.

Notable, a relatively contemporary report of the International Commission of Jurists in December 1983 found "the evidence points clearly to the conclusion that the violence of the Sinhala rioters on the Tamils amounted to acts of genocide."

State Responsibility for Genocide

State responsibility for genocide is an important form of legal accountability, especially if individual criminal responsibility for the same is unlikely due to a lack of political will to investigate and prosecute. Genocide recognition is multipurposed: it can mobilize international interventions, as well as provide a form of redress for victims and their descendants, the latter of which is also critical given the transgenerational cultural trauma transmitted by genocide survivors. Unfortunately, world leaders have continued to, more often than not, avoid recognizing a mass atrocity as genocide for political reasons or fear that their *erga omnes* obligations under the Genocide Convention will attach (*Bosnia v. Serbia*, Judgment, 2007, para. 183).

Legal genocide recognition has recently surfaced in international headlines when The Gambia filed a case against Myanmar under the Genocide Convention at the International Court of Justice (ICJ). This is the third case on state responsibility for breaches of the Genocide Convention. The first two were against Serbia: *Bosnia v. Serbia* (2007) recognized the mass atrocities in Srebrenica as a genocide, while *Croatia v. Serbia* (2015) did not recognize any genocides. Interestingly, even before The Gambia made headlines for bringing its case against Myanmar, Tamil diaspora organizations were sussing out potential state Applicants to file a case before the International Court of Justice. This could be the fourth case.

Tamil People's Need for Genocide Recognition

For the Tamil people, genocide recognition is important because Black July was neither the first, not the last instance of genocide against the Tamil people in Sri Lanka. Even before the armed conflict, Sri Lanka organized anti-Tamil violence in 1956, 1958, and 1977. And in May 2009, the

armed conflict ended in still uninvestigated allegations of genocide, crimes against humanity, and war crimes. Different ruling parties and leaders were responsible for these mass atrocities over time, pointing to the responsibility of the Sri Lankan state—not just a particular individual or political party. Torture, sexual violence, the continuous crime of enforced disappearance, and ongoing militarization continue to seriously harm Tamils in the North-East. The international failures to secure criminal or state accountability for historical and recent mass atrocities has reinforced the impunity of the Sri Lankan state and Sri Lankan perpetrators for atrocity crimes against Tamils.

There is already documentation of state security forces destroying physical evidence. To that end, Tamil diaspora organizations have considered different options for protecting evidence. Regardless of a determination of genocide in an ICJ case, the Tamil people would immediately benefit from a provisional measure ordering Sri Lanka not to destroy evidence of alleged genocidal acts, as the Court directed Myanmar, because security forces have destroyed mass graves and other evidence. In the best case, such an order might result in evidence preservation; at minimum, it would be a form of redemption for the UN (via the UN's judicial organ), which sorely needs to redress its systemic failure at the end of the armed conflict (para. 80). The first step is identifying a state to champion this cause. Unfortunately, while Canada and The Netherlands—the former, home to the most Eelam Tamils outside of South Asia; the latter, a colonizer of the island, including the North and parts of the East—expressed their intent to formally support The Gambia's case against Myanmar, at present, no similarly strong support exists regarding the Tamil people's call for justice for genocide.

Conclusion

Eelam Tamils have suffered at least two genocides: Black July of 1983 and the Mullivaikkal Massacre of 2009. It is important that these allegations of genocide are addressed and recognized. And the Tamil people, like the Rohingya people, require justice for the mass atrocities against them, over time, by the state. There has been no legal accountability for the crimes committed during Black July in 1983, and a side-by-side comparison illustrates the international community's disparate treatment of allegations of mass atrocities:

	Sri Lanka	Myanmar
State responsibility		
International Court of Justice	NONE	<i>Application of the Convention on the Prevention and Punishment of the Crime of Genocide (The Gambia v. Myanmar)</i>
Individual criminal responsibility		
International Criminal Court	NONE even though at least one high-level perpetrator is a dual national of Australia, a State Party to the Rome Statute	<i>Situation in Bangladesh/Myanmar</i>
Universal jurisdiction	<p><u>Then-Deputy Ambassador Jagath Dias (August 2011)</u></p> <ul style="list-style-type: none"> • Criminal complaint in Switzerland. • Dias was dismissed from his post. • Switzerland would open an investigation if Dias ever returns. <p><u>Then-Ambassador Jagath Jayasuriya (August 2017)</u></p> <ul style="list-style-type: none"> • He had diplomatic immunity as an Ambassador, but he fled to Sri Lanka the day after the criminal complaints in Brazil and Colombia. • He is retired and still safe from prosecutions in Sri Lanka. 	<p>Current criminal complaint in Argentina against, <i>inter alia</i>:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Daw Aung San Suu Kyi; • Commander-in-Chief Senior General Min Aung Hlaing; • Former President U Htin Kyaw; and • Former President U Thein Sein.

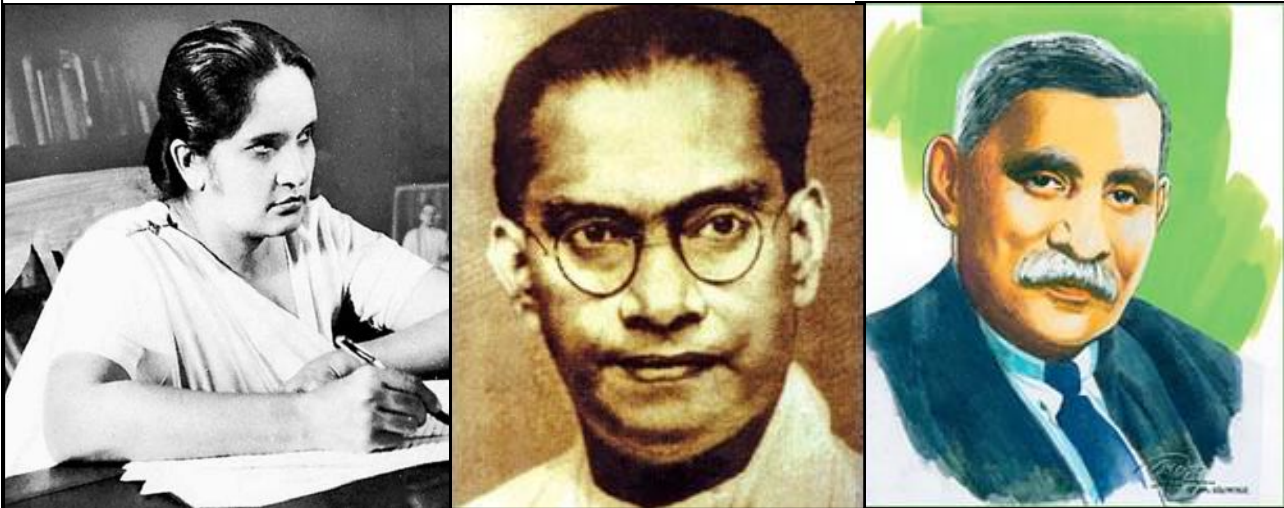
Canada's lower house and the Presidents of France, also home to sizeable Eelam Tamil populations, of Bangladesh, Nigeria, and Turkey as well as the Prime Minister of Malaysia have asserted that Myanmar committed genocide against the Rohingya people. The same level of courageous leadership is needed to end impunity for Sri Lanka's decades of genocide and other mass atrocities against Tamils as individuals and as a people.

Courtesy: OpinioJuris

Development in Sri Lanka and the structural Genocide of the Eelam Tamils

BY ATHITHAN JAYAPALAN

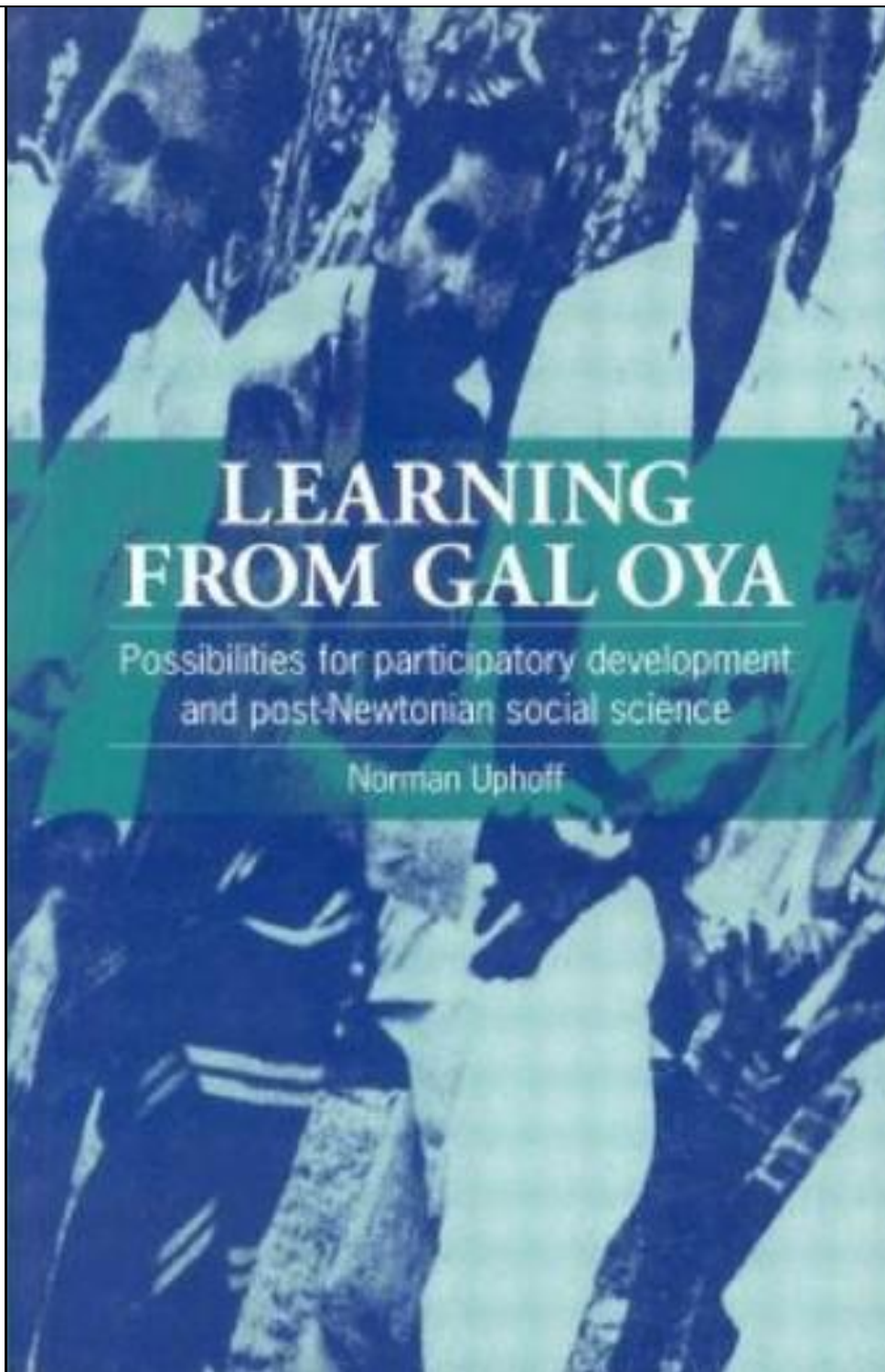
Development is a rather ambiguous term lacking clear definition; nevertheless it holds positive connotations to rehabilitation, progress, prosperity and wealth. Subsequently it is propagated with such values in the discourses of international neo-liberalism and national modernization. What is not illuminated in such state -corporate centered narrations is that the nature of the very development supposedly in benefit of locals is often directed by extra-local power holders. In order to understand the implications of extra-local decision making it is necessary to remember that development is not implemented in a vacuum but within the context of larger socio-political and historical processes. For these very reasons development has therefore neither been apolitical nor neutral and demands critical assessment.

Whereas there is plenty of critique of the development paradigm of state and transnational companies, there remains a need to analyze development as a structural component of oppressive and even genocidal processes. In contexts where the state concerned perpetuates military violence against “locals”, it is imperative to account for the real implications of development. Being possibly incorporated into the larger coordination of plans of genocidal states, development becomes a discourse and process which legitimizes national oppression with international facilitation. To examine such possibilities and implications it is worth examining the case of Sri Lanka.

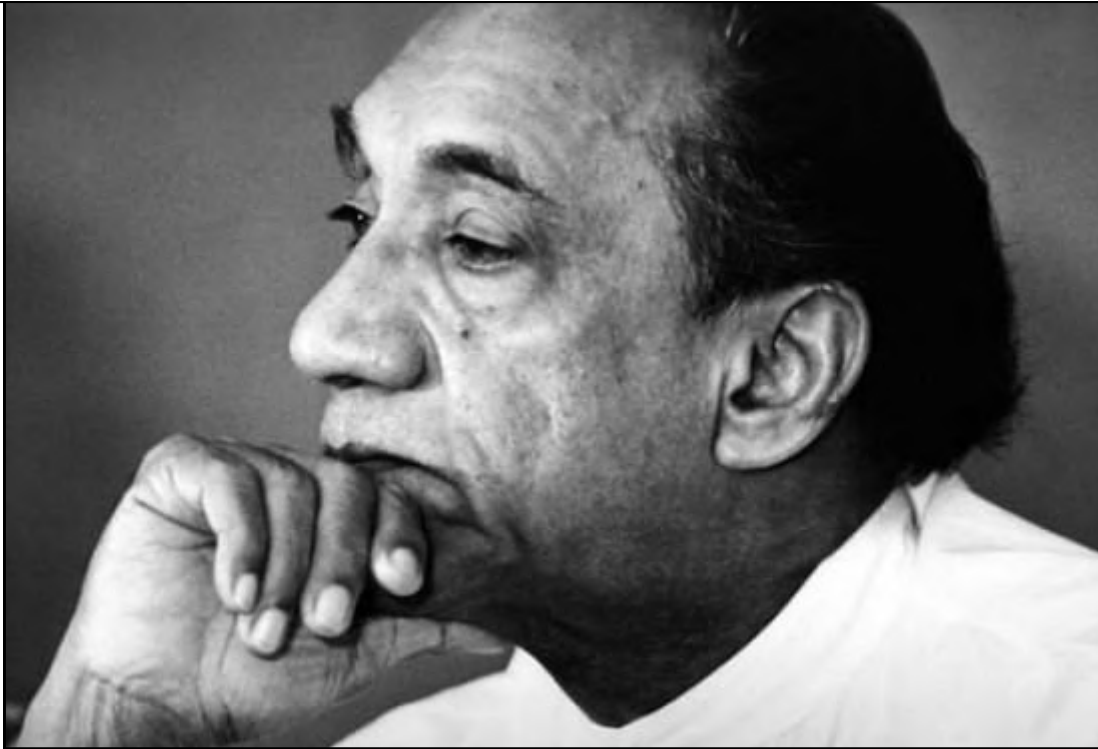
Sri Lanka: developments of genocidal characteristics

The Sri Lankan state has been organized as a centralized and unitary political system ever since the administrative model was established by the British in 1833. This disregarded the boundaries between the traditional homelands of mainly two nations: Tamils to the north and east, Sinhalese

in the central parts, south and western coast. From the early 20th century the Sinhala political leadership and the English educated bourgeoisie pursued the development of a Sinhala Buddhist nation-state consolidating power and unifying the Sinhala speakers through perpetuation of Sinhala chauvinism.

Over the course of post-independence several processes were coordinated by the state which effectively targeted Tamils. Briskly after independence constitutional legislations were employed as

an ingenious means to legalize collective oppression of Tamils. Barely a year after independence, the infamous Citizenship Act of 1949 was passed, which disfranchised over a million hill-country Tamils. They were Tamils of Indian ancestry who had been brought in a century earlier as indentured laborers by the colonial regime to establish the economic backbone of the island: the plantation economy and the railway infrastructure. The Official Language Act of 1956 was another discriminatory law which ensured collective marginalization of Tamil speakers by establishing Sinhala as the sole official language. Apart from discriminatory legal measures that affected the Tamil speaking people in the fields of education, employment, land ownership, religious beliefs, as well as cultural life, the Prevention of Terrorism Act (PTA) of 1979 legalized the unlawful detention of Tamils by empowering the security forces to detain anyone without trial and retain in incommunicado up to 18 months under the suspicion of “unlawful activity” (Leary 1981). Coordinated with these processes were anti-Tamil pogroms of which major ones were sporadically orchestrated in 1956, 1958, 1961, 1977, 1981 and 1983 which resulted in the massacres of thousands of Tamils. The pogroms targeted the life, liberty and property of Tamils in a coordinated manner with the tacit support of the state. From the late 1970s onwards the state adapted a well calibrated counter-insurgency war assisted mainly by the US - UK and Israeli experts to materialize its genocidal pursuit to subjugate the Tamil nation which had by then organized armed resistance to the storming state terrorism.

Besides the processes mentioned above, from early on the state employed development as a means to camouflage various plans of coordinated actions to destroy in whole or part the essential foun-

dations of the Tamil nation. These are known as state aided colonization schemes which were almost exclusively employed in the Tamil speaking regions of North and East Sri Lanka. Central to such state actions is the intent to appropriate the land and water resources of Tamils, to alter the demographic composition of their traditional homeland and to wedge the territorial contiguity between the north and eastern regions of the Tamil homeland.

Development and Genocide: A colonial legacy

The British colonial rule empowered the Sinhala English educated bourgeoisie to exercise self-rule through a state council in the 1930s. Incidentally one of the first laws enacted by the Sinhalese state council was the Land Development Ordinance of 1935 which sought to legitimize state appropriation of private lands (Peebles 1990: 37). Subsequently large scale developmental projects were undertaken to camouflage state aided colonization schemes in the Tamil speaking eastern regions of Sri Lanka.

"Even before independence, as minister of Agriculture in the State Council, Senanayake had started many peasant colonisation schemes at high cost and with hardly any impact on agricultural output. By 1947, there were already 12 major Dry Zone colonisation settlements established at a cost of over Rs.30 million and having 3,000 settlers. " (Ponnambalam 1980: 22).

It seems that for the state council economic productivity was irrelevant as discernible from the low

profit and high cost of the schemes. Rather incentive for colonization was based on the growing Sinhala chauvinism which propagated a nationalistic ideology representing the Tamils as invading usurpers and the Tamil homeland as a territory to be re-conquered by the Sinhala state. The Sinhala bourgeoisie consolidating political power through nationalistic mobilization cultivated a racist anti-Tamil logic, institutionalizing discrimination and oppression through laws and state sponsored violence.

After independence in 1949, Prime Minister D.S. Senanayake inaugurated the most grandiose of the colonization projects, the Gal Oya Multi-Purpose Project in Paddipalai in the east (present day Ampara district). Addressing a crowd of settlers in Padaviya, the newly appointed Prime Minister vividly elucidates the motives of state aided colonizations in the Tamil homeland.

“Today you are brought here and given a plot of land. You have been uprooted from your village. You are like a piece of driftwood in the ocean; but remember that one day the whole country will look up to you. The final battle for the Sinhala people will be fought on the plains of Padaviya. You are men and women who will carry this island’s destiny on your shoulders. Those who are attempting to divide this country will have to reckon with you. The country may forget you for a few years, but one day very soon they will look up to you as the last bastion of the Sinhala.” (Gunaratna 1988: 201).

D.S. Senanayake cleverly camouflages his anti-Tamil and Sinhala chauvinistic ideology in this speech, and for the untrained eye the significance of the statements "the final battle for the Sinhala people" and "those who are attempting to divide this country" are easily missed. Here he distinctly identifies the Sinhala nation as representing the nation-state and as rightful inheritors of the island. Those who complicate this national project are Tamils who inhabit the north and east, the areas

established as to be "conquered". The settlers were rhetorically identified as saviours of the Sinhala nation by their participation in colonizing Tamil areas. This settler discourse would be integral to the state practices of genocide as well as the state-centred Sinhala nationalist ideology.

Modelled after state procedure in the east, colonization schemes commenced in northern-central areas of the island in 1977 under the Accelerated Mahaweli Project, consequently penetrating deeper into the Tamil homeland (Peebles 1990). The project was a massive neo-liberal undertaking with heavy international financing, in particularly from Britain, and reflects how international finance was instrumental in the genocidal processes⁽¹⁾. These schemes were strategically situated within crucial areas which ensured the territorial contiguity between the various districts of the Tamil homeland. Thereby developmental measures in Sri Lanka as observed were interrelated to larger genocidal processes targeting Tamils. These development measures had thus the ulterior motive to disrupt the demographics and territorial contiguity of the Tamil homeland in order to create conditions of life which could eradicate the essential foundations of Tamil peoples' national existence.

Thereby developmental measures in Sri Lanka are inevitably interlinked with genocidal processes perpetuated by the state. Moreover international developmental activity in Sri Lanka is subjected to approval from the Ministry of Defence in order to operate, thus they risk becoming interlinked with state actions such as observed which, in Raphael Lemkin's words, aims at the 'destruction in whole or part' the life, liberty and property of the Tamil nation.

Any understanding or analysis of development in Sri Lanka has to account for the history of state discrimination and national oppression of the Tamils. This is of relevance today, as the process of colonization and Sinhalization has accelerated and became unfettered due to the hegemonic military occupation of the Tamil homeland. Any meaningful effort at genuine reconciliation has to account for the national oppression of Eelam Tamils and the adequate political solution which can effectively arrest the former. Only through self-determination and adequate bodies of governance can the Tamils safeguard their civil and legal rights as well as their homeland. As one can induce from the historical trajectory of the island, developmental measures have been ingrained in state apparatuses as a practice which facilitates Sinhala chauvinist actions with genocidal intent. Likewise successive governments have since independence coordinated state sponsored colonization schemes with discriminatory laws, anti-Tamil pogroms and from the 1970s incorporated counter-insurgency, bringing about destruction of the essential foundations of the Tamil people.

Post-War: International discourse of Reconciliation and Development

The Tamils mobilized armed resistance as a strategy to arrest these genocidal processes and achieve national liberation. The struggle was brutally destroyed in 2009, in which tens of thousands of Tamils were massacred and a whole movement annihilated. Since 2009 in the so called post-war scenario, the Sri Lankan state and its armed forces are unchained regarding the implementation of various coordinated plans with the motives to furthermore subjugate the Tamil nation.

In this pursuit the Tamil homeland has been turned into one of the heaviest militarized territories in the world. It has been reported that there is a soldier present for every five civilians in the north, which holds a force density of 198.5 soldiers per 1000 civilians- higher than the Russian occupation of Chechnya during the Second Chechen War and the French occupation of Algeria during the War of Independence⁽²⁾. Moreover large swathes of lands in the northern province of Jaffna have since the 1990s been occupied by the military through the establishment of High Security Zones (HSZ) which resemble the Israeli policy of "Zoning" around military instalments. According to Tamil National Alliance (TNA) parliamentarian M.A. Sumanthiran more than one third of the land (7000 sq. km of 18 880 sq. km) in the North-East has been forcefully appropriated by the military, clearly indicating a hegemonic militarization alienating Tamils from their homeland⁽³⁾. Internationally financed development measures are being implemented due to the military occupation and colonized lands. Chief among the intentions behind the post-war development is to colonize Tamil majority areas with extra-local Sinhalese. By doing so the government is also shrewdly attempting to satisfy depressed Sinhala workers and farmers and cultivate southern businesses within the broader state agenda. Such an agenda orients towards the colonization of the Tamil homeland as well as the facilitation of national and international capitalistic exploitation. Instead of being provided secure livelihood opportunities in the south, the Sinhala workers and peasants are seduced into the multi-national commercial 'development' projects in the Tamil homeland with an undertone of Sinhala Buddhist supremacy. In this process local Tamil labor and enterprises are ignored, furthering the economic marginalization of Tamils. Development in Sri Lanka converges clearly with the practices of state violence, genocide and militarization.

In December 2013, an international panel of prominent lawyers' experts on genocide and academics convened in the German town of Bremen under the aegis of the Permanent Peoples Tribunal (PPT), to hold the Peoples Tribunal on Sri Lanka. The verdict concluded upon found Sri Lanka guilty in perpetuating an ongoing structural genocide towards the Eelam Tamil nation. The U.S. and U.K. were found complicit in genocide owing to their longstanding geo-political interest in

the region. Furthermore it was stated that Western support of the government also brought about the massive silencing of the atrocities in international media during the last war.

Subsequently in the post-war period there has been widespread international approval of the Sri Lankan government as a legitimate agent in determining the future of the Tamils. Central to this post-war international policy is the advocacy of development measures and political devolution in the form of Provincial Councils as elaborated in the 13th amendment. Consequently the provincial councils are presented as an adequate political solution and the development discourse is promoted, coupled with lip-service regarding human rights violations which fails to identify the regime in the Tamil homeland as genocidal.

The Northern provincial council election (NPCE) held in 2013 November, witnessed a phenomenal display of courage by the Tamil voters, who defied the military occupation and en masse voted for the TNA on a mandate of self-determination, justice for atrocities and national identity. Such a mandate clearly indicates a rejection of the sovereignty, the national integrity and the rule of Colombo. Despite such a clear mandate Colombo tries to present the elections as a sign of improvement regarding accommodation of the Tamil demand. In the aftermath of the NPCE victory of the TNA, the Supreme Court in Colombo briskly passed an order which deprived the NPC of land and police powers; the minimum political power needed to arrest the large-scale land grabbing, militarization and persecution. Recently the military governor of Jaffna denounced the budget presented by the NPC. These incidents display the ease in which Colombo is capacitated to override the powers of the NPC- thereby the NPC or the 13th amendment is clearly inadequate as a mechanism and impotent as a political solution to safeguard Tamils from the Sinhala chauvinism, extra-local rule let alone genocide.

Conclusion

Nevertheless it is within such a ground reality and historical context that the international community and Colombo promotes the discourse of “development, rehabilitation and reconciliation” in the Tamil north and east. In this spirit the Sri Lankan state labels the state and military run development schemes and colonization projects implemented in the Tamil homeland as the Northern Spring and the Eastern rise. Under the pretext of development the Sri Lankan state coordinates processes of militarization, land alienation and Sinhala colonization targeting Tamil people and their homeland. The development discourse is oblivious to the implications of a hegemonic military occupation, and neither does it scrutinize the effect of the unitary administrative system on any form of rehabilitation, development and reconciliation. That development can be pursued in isolation without addressing the implications of state oppression amounts to a blatant lie, when the

fact is that such development risks becoming complicit in genocide. What is most ironic is that the discourse mystifies the fact that when political empowerment and justice is to be substituted with development, it implies denial of self-determination and imposition of extra-local decision making, i.e. it is the Sri Lankan government and its international financiers who are to decide the future of the Tamils, and not the people themselves.

© JDS

Athithan Jayapalan is a student in social anthropology and studied in Oslo and Pondicherry universities. Born in Jaffna, he currently lives in Oslo, Norway.

Internet References:

- 1) See: <http://www.thesundayleader.lk/2013/04/14/the-iron-lady-and-the-man-in-the-iron-mask/>
- 2) <http://groundviews.org/2013/04/11/the-empty-findings-of-sri-lankas-military-court-of-inquiry/>
- 3) For the extent of Militarization in the Tamil homeland, see: <http://www.jdslanka.org/index.php/2012-01-30-09-31-17/politics-a-economy/136-sri-lanka-militarizing-the-land-and-terrorizing-the-mind>

Reference:

- Leary, V. 1981 *Ethnic Conflict and Violence in Sri Lanka - Report of a Mission to Sri Lanka on behalf of the International Commission of Jurists*, July/August 1981. Geneva: International Commission of Jurist.
- Peebles, P. 1990. "Colonization and Ethnic conflict in the Dry Zone of Sri Lanka" in The journal of Asian Studies, vol. 49(1) : 30-55. Association For Asain Studies.
- Ponnambalam, S. 1980. *Dependent Capitalism in Crisis: The Sri Lankan Economy 1948 - 1980*. London: Zed Books.
- Gunaratna , M. H. 1988. *For a sovereign state*. Colombo: Sarvodaya Publishing Services

TGTE calls for an International Court for Self-Determination

An International Court for Self-Determination is urgently needed to ensure justice for millions of people ruled by racist, discriminatory, and genocidal nation-states around the world.

Speaking at a webinar on “Right to Self-Determination of Nations under Occupation” on 31 July V. Rudrakumaran, Prime Minister of the Transnational Government of Tamil Eelam urged Mr. Livingstone Sewanyana, the UN Independent Expert on the Promotion of a Democratic and Equitable International Order, to make recommendations either to the United Nations Secretary General or to the United Nations General Assembly to establish such a court. While neither the Secretary General nor the General Assembly have the power currently to establish a tribunal to issue binding decisions, they could take some important steps forward in this regard. According to Prime Minister Rudrakumaran, even non-binding decisions could provide guidelines that will help fashion appropriate remedies for conflicts pertaining to self-determination.

The senior TGTE leader made these observations in the presence of Mr. Livingstone Sewanyana, the UN Independent Expert on the Promotion of a Democratic and Equitable International Order,

who was the main speaker at the webinar. The event was organized by the Global Tamil Movement and Association Bharati.

In his speech, Mr. Rudrakumaran congratulated the Honorable Sewanyana for his commitment and contribution to the promotion of democratic and equitable international order. He also extended Eelam Tamil solidarity to the representatives of the Western Sahara, the Kurds, Southern Yemen, Palestine, Catalonia, Occidental Armenia, and Southern Cameroon. He said that in the view of Eelam Tamils the cause of conflict, unnecessary death, and destruction in the world was due to the fact that the prevalent international order is neither democratic nor equitable. He further said that the present international law order is primarily designed 'by the states, of the states, for the states'.

He quoted the Tamil National Leader, Mr. Velupillai Pirabakaran, and said that the states do not act on righteousness nor justice, but rather on the basis of their self-interest. He emphasized the fact that the international order is state-centric. He further stated that the international institutions, both the monetary institutions such as the IMF or World Bank and the judicial institutions such as the International Court of Justice [ICJ] or the International Criminal Court [ICC], are controlled by states. Non-state actors such as liberation movements and persecuted peoples do not factor into the decision-making process of these institutions.

Mr. Rudrakumaran further stated that Mr. Sewanyana was well aware of this problem and has committed to rectify it. He pointed out that Mr. Sewanyana in his report to the UN General Assembly dated July 30, 2019, stated that in order for the International Order to become democratic and equitable, one of his top priorities was to cease functioning on the basis of exclusion and include public participation in their decision-making process of traditional multi-lateral institutions. Mr. Rudrakumaran further stated that the Eelam Tamils, despite having a traditional homeland and losing more than 100,000 people during the final stages of the war, are a prime example of the way the prevalent international order is indifferent to people fighting for their right to self-determination. He said that Eelam Tamils, like the people of Scotland, Bangladesh, Croatia, and South Sudan have a distinct language and a distinct culture as well as the subjective elements identified by Judge Ammoun in the Western Sahara case with respect to self-determination, such as a conscious effort, concerted effort, lasting will, and real determination.

The TGTE leader said however currently there was no forum in the international arena where relevant stakeholders can discuss, debate, and resolve the right to self-determination in a peaceful

manner. He pointed out that the actions of the Human Rights Committee were also frustrating, as when an individual brought complaint before it pertaining to the denial of self-determination the Committee simply dismissed it, stating, that an individual cannot bring complaint pertains to self-determination which belongs to the People. When a representative of a People brought a complaint, the committee dismissed it by questioning their credentials or locus standi.

For example, the Grand Captain of the Mikmaq Tribal Society in Canada was told that he had not shown himself to be the authorized representative of his society. And when the Lubicon Lake Ban in Canada posed the question whether they constituted a 'people', the Human Rights Committee claimed it could not address the issue at all. Also, many states such as the Sri Lankan one refuse to fully recognize or accept Article One of the United Nations' Civil and Political Rights Covenant, which pertains to self-determination. Thus, for Eelam Tamils that doors are completely shut from all sides.

Others who spoke at the webinar included Ms. Omeima Abdeslam, Representant Permanent of Front Polisario in Geneva; Professor Paul Newman, Human Rights Professor at Bangalore University in India; Ms. Layla Mohamad, Kurds' Human Rights Activist; Ms. Nadia Hafedh, Southern Independent Group Member and Head of the South Yemeni Women's Forum (SWYF) in Sandwell, England; Ms. GhadaAlrayan, Consultant and Researcher by Law for Palestine; Ms. Clara Serra, Lawyer and Member of the Association Sine Qua Non, Catalonia; Ms. Lydia Margossian, Minister of Foreign Affairs, Armenia Occidental; and Mr. Prince Ebechu George, Human Rights Activist, Southern Cameroon.

உரிமைத்தமிழ்த்தேசம் படிக்க கீழே சொடுக்கவும்

<https://drive.google.com/file/d/1SY6W4O35UDF3TX6LMcukKX0kistJ-NOv/view?usp=sharing>

பன்னாட்டுக் காணாமலாக்கப்பட்டோர் நாள்

“வலிந்து காணாமலாக்குதல் --

ஈழத்தமிழர்களுக்கு எதிரான சிறிலங்காவினது
இனவழிப்பின் பகுதியே”

இன்று, 2021 ஆகஸ்டு 30ஆம் நாள் மற்றுமொரு பன்னாட்டு வலிந்து காணாமலாக்கப்பட்டோர் நாளைக் குறிப்பதாகும். ஆனால் சிறிலங்காவில் பத்தாண்டு முன்பு அரசுப் படைகளால் கடத்திச் செல்லப்பட்ட அன்புக்குரியவர்களைத் தேடியலையும் ஆயிரக்கணக்கான ஈழத் தமிழ்க் குடும்பங்களுக்கு இன்னும் நீதி கிடைத்தபாடில்லை.

2009 மே மாதம் உள்நாட்டுப் போரின் முடிவில் சிறிலங்கா இராணுவத்தினால்

depositphotos

FRANCE 41752094 WWW.DEPOSITPHOTOS.COM

வலிந்து இழுத்துச்செல்லப்பட்டு காணாமற்போன தமிழர்கள் இன்று வரை கணக்கெடுக்கப்படவே இல்லை. அவர்கள் காவலில் சித்திரவதை செய்து கொல்லப்பட்டு விட்டதாக அஞ்சப்படுகிறது. 'காணாமற்போனவர்கள்' பெரும்பாலும் தமிழ் இளைஞர்கள். இவர்களில் வணக்கத்துக்குரிய பிரான்சிஸ் ஜோசப் என்ற கத்தோலிகக் குருவும் ஒருவர்.

மனிதவரிமைக் கண்காணிப்பகம் தெரிவித்துள்ள படி, வலிந்தோ தன்விருப்பமின்றியோ காணாமலாக்கும் செயல்கள் பற்றிய ஐக்கிய நாடுகள் பணிக்குழுவில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ள வழக்குகளின்

தொகையில் சிறிலங்காதான் உலகில் இரண்டாம் இடம் வகிக்கிறது. 1980கள் தொடக்கம் அனைத்து இனக் குழுக்கள், சமயக் குழுக்களையும் சேர்ந்த 60,000 முதல் 100,000 பேர் வரை “காணாமல் போயிருப்பதாக” மதிப்பீடு செய்யப்படுகிறது.

நடுநிலையான புலனாய்வு நடத்துமாறு பன்னாட்டு அழைப்புகள் விடுக்கப்பட்ட போதும் சிறிலங்காவில் உள்நாட்டுப் போருக்குப் பிறகு அமைந்த மூன்று ஆட்சிகளுமே போரினூடாக வலிந்து காணாமலாக்கிய செயல்களுக்குப் பொறுப்பான நாட்டின் படைத் தலைவர்களையும் அரசியல் தலைவர்களையும் கூண்டிலேற்ற எம்முயற்சி செய்யப்பட்டாலும் மறித்து முடக்கி விட்டன.

நாடுகடந்த தமிழீழ அரசாங்கத்தின் பார்வையில், சிறிலங்கா அரசு காணாமலாக்கப்பட்டவர்களின் சிக்கலை அணுகியுள்ள முறையானது ஈழத் தமிழர்களுக்கு எதிரான தன் இனவழிப்புச் செயல்களுக்கும் மானிட விரோதக் குற்றங்களுக்கும் பொறுப்புக்கூறுவதில் அதற்குள்ள அலட்சியத்தையே அனைத்து வகையிலும் காட்டுவதாக உள்ளது.

ஆகவே, வலிந்து காணாமலாக்கிய குற்றங்கள் உள்ளிட்ட இனவழிப்புச் செயல்கள் குறித்தும் மானிட விரோதக் குற்றங்கள் குறித்தும் பன்னாட்டுப் புலனாய்வு வேண்டும், குற்றவாளிகள் அனைத்துலக குற்றவியல் நீதிமன்றத்தில் நிறுத்தப்பட வேண்டும் என்பது நாடுகடந்த தமிழீழ அரசாங்கத்தின் கோரிக்கை ஆகும்.

சிறிலங்கா அரசு நிறுவனங்களிலும் அரசியல் சமூகத்திலும் இனவாதம் ஊன்றிப் படர்ந்து ஊடாடி நிற்கும் நிலையில் அவற்றால் வலிந்து காணாமலாக்கிய குற்றங்களால் துயரப்பட்டவர்களுக்கு நீதி வழங்க முடியவில்லை என்பது வெள்ளிடைமலை.

2009ஆம் ஆண்டு அதிகாரத்தில் இருந்த மகிந்த இராசபட்ச அரசானது காணாமலாக்கிய நிகழ்வுகளைப் புலனாய்வு செய்யும் எல்லா முயற்சிகளையும் எதிர்த்து நின்றது. அவரையடுத்து வந்த அதிபர் மைத்திரிபால சிறிசேனா காணாமலாக்கப்பட்டவர்களின் தாய்மார்களையும் மனைவிமார்களையும் சந்தித்தார். காணாமலாக்கிய நிகழ்வுகளைக் கவனிப்பதாக உறுதியும் அளித்தார். ஆனால் ஒன்றுமே செய்தாரில்லை. அடுத்துவந்த

அதிபர் கோட்டபய இராசபட்சர் காணாமற்போன அனைவரும் இறந்து விட்டார்கள் என்றாரே தவிர, நீதி அல்லது பொறுப்புக்கூறலுக்கு வழிசொன்னாரில்லை. இறுதியில் இராசபட்சர் ஐநா மனிதவரிமைப் பேரவையின் 30/1 தீர்மானத்திலிருந்தும் விலகிக் கொண்டார். சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைப்பதாயின், சிறிலங்கா அரசே தமிழர்களுக்கு நீதி மறுத்துள்ளது.

இத்தனை ஆண்டுகளும் சிறிலங்காவின் தலைவர்கள் (அ) சட்டச் செயல்வழிகளை மறித்துள்ளார்கள்; (ஆ) தாங்கள் கடைப்பிடிக்க ஒப்புக்கொண்ட நிலைமாற்ற நீதிப் பொறிமுறைகளை மீறியுள்ளார்கள்; (இ) காணாமலாக்கப்பட்டோரின் குடும்பத்தினருடன் இணைந்து பணியாற்றிய செயற்பாட்டாளர்களை மிரட்டி அச்சுறுத்தியுள்ளார்கள்; (உ) குற்றவாளிகளைக் குற்றவிளைவுகளிலிருந்து பாதுகாத்துக் கொண்டே பன்னாட்டு உடன்படிக்கைகளில் ஒப்பமிடுவதன் மூலம் வலிந்து காணாமலாக்கும் செயல்களை ஒழிக்கப் பாடுபடுவது போல் நாடகமாடியுள்ளார்கள்.

2015 செப்டெம்பரில் அப்போதிருந்த சிறிலங்கா அரசாங்கம் ஐநா மனிதவரிமைப் பேரவையுடாக பன்னாட்டுச் சமுதாயம் இயற்றிய நிலைமாற்ற நீதிப் பொறிமுறைகளைச் செயலாக்க ஒப்புக்கொண்டிருந்தது. அது வெறும் பொய்மையே என்று தெரிந்து விட்டது. காணாமலாக்கிய நிகழ்வுகளின் உண்மைத் தன்மையைப் புலனாய்வு செய்யும் வழிவகைகளைச் செயலாக்கத் தொடங்குவதாக சிறிலங்கா அரசு கூறிய போதிலும் அது நிறுவிய கருவிகளிலிருந்து காணாமலாக்கப்பட்டுப் பிழைத்து மீண்டு வந்தவர்களின் தேவைகளைச் செய்து கொடுக்காமல் பன்னாட்டு சமுதாயத்தைக் குளிர்விப்பதில் மட்டுமே அது அக்கறை கொண்டிருப்பது தெரிந்து விட்டது.

30/1 தீர்மானத்தை ஒட்டிப் பன்னாட்டு வல்லுநர்களைக் கொண்டு காணாமற்போனோர் அலுவலகம் அமைக்கப்படும் என்று எதிர்பார்க்கப்பட்டது. ஆனால் சிறிலங்கா அரசாங்கம் பன்னாட்டுச் சமுதாயத்தைக் கேலிசெய்து பழிப்புக் காட்டுவது போல் உள்நாட்டுச் செயற்பாட்டாளர்களைக் கொண்டு மட்டும் காணாமற்போனோர் அலுவலகம் ஒன்றை அமைத்தது. சிறிலங்கா அரசைப் பகைத்துக் கொள்ள விரும்பாத பன்னாட்டு அரசுகள் புவிசார் அரசியல் காரணங்களால் இந்த ஏற்பாட்டை அணைத்துக்

கொண்டன என்பது வருத்தத்திற்குரியது

காணாமலாக்கப்பட்டோரின் குடும்பத்தினர் எதிர்ப்புத் தெரிவித்த போதிலும் காணாமற்போனோர் அலுவலகம் அமைக்கப்பட்டது. காணாமலாக்கப்பட்டோரின் உறவினர் சங்கம் காணாமற்போனோர் அலுவலகத்திடம் கூறியது என்னவென்றால், உள்நாட்டுப் போரின் முடிவில் சிறிலங்கப் படையிடம் சரணடைந்து காணாமற்போனவர்களில் ஐந்தே ஐந்து பேர் என்னவானார்கள் என்பதை உங்களால் கண்டுபிடிக்க முடிந்தால் நாங்கள் உங்களை நம்பி இணைந்து பாடுபட அணியமாய் உள்ளோம் என்பதே. ஆனால் இதைக் கூட அவர்களால் செய்ய முடியவில்லை. இந்த அலுவலகம் தன் ஐந்தாண்டுக்கால வாழ்வில் காணாமற்போன சிலரின் பெயர்களை வெளியிட்டதற்கு மேல், தமிழர்கள் காணாமலாக்கப்பட்ட நிகழ்வுகளை கருத்துன்றிப் புலனாய்வு செய்யவே இல்லை.

இப்போதைய அதிபர் கோட்டபய இராசபட்சர் அண்மையில் இந்த அலுவலகத்திற்குச் செய்துள்ள அமர்த்தங்கள் (நியமனங்கள்) காணாமற்போனோர் அலுவலகத்தின் தற்சார்பை மேலும் சீர்குலைத்துள்ளன. இவ்வாறு அமர்த்தப்பட்டிருப்பவர்களில் ஒருவர் செய்தியாளர் லசந்த விக்ரமதுங்கா கொலையில் சான்றியத்தை அழித்ததாகக் குற்றஞ்சாட்டப்பட்ட முன்னாள் காவல்துறைக் காவலர் ஜெயந்த விக்ரமரத்னா. இன்னொருவர் குற்றவாளிகளாகக் கருதப்பட்டவர்களை விடுவிக்க முற்பட்ட ஆணைக்குழுவின் தலைவர் உபாலி அபயரத்னா.

முந்தைய ஆட்சியில் தொடுக்கப்பெற்ற சில குற்ற வழக்காடல்களையும் கோட்டபய இராசபட்சர் முடக்க முற்பட்டுள்ளார். இந்த மாதம் முற்பகுதியில் 2008, 2009 ஆண்டுகளில் பெரியோரும் சிறாருமான 11 பேர் காணாமலாக்கப்பட்டது தொடர்பில் முன்னாள் கடற்படைத் தளபதி வசந்த கரணகொடாவுக்கு எதிரான குற்றச்சாட்டுகளை தலைமை அரசுச் சட்டத்தரணி கைவிட்டுக் கொண்டார்.

முல்லைத்தீவு நீதியர்களின் வழக்கு மன்றங்களில் துணிச்சலான குடும்பங்கள் தாக்கல் செய்த ஆட்கொணர்வு வழக்குகளை மையப்படுத்தியே சட்டச் செயல்வழிகள் அமைந்துள்ளன. முறைப்பாட்டாளர்களில் பெரும்பாலார் 2009 மே மாதம் உள்நாட்டுப்

போரில் சண்டை ஓய்ந்து கொண்டிருந்த நேரத்தில் தங்கள் அன்புக்குரியவர்களை சிறிலங்கப் படையிடம் சரண் செய்தவர்கள் ஆவர். தங்கள் அன்புக்குரியவர்களை சட்டப்படி அமைக்கப்பட்ட நிறுவனமாகிய சிறிலங்க இராணுவத்திடமே ஒப்படைக்கிறோம் என்பதால் அவர்கள் பாதுகாக்கப்படுவார்கள் என்று நம்பினார்கள். ஆனால் அவர்களின் அன்புக்குரியவர்கள் காணாமல் போய் விட்டார்கள்.

சிறிலங்கப் படையின் சட்டத்தரணிகள் இறுதியில் நீதிமன்றத்துக்கு வர இணங்கிய போது முறைப்பாட்டாளர்களுக்காக முன்னின்ற சட்டத்தரணிகள் குறுக்கு விசாரணையின் ஊடாக 2009 மே மாதம் இராணுவத்திடம் சரணடைந்தவர்களின் பட்டியல் அவர்களிடம் இருப்பதை வேறு வழியின்றி ஒப்புக் கொள்ளும் நிலைக்குத் தள்ளி விட்டார்கள். அதாவது அந்தப் பட்டியல்களில் பெயர் இடம்பெற்றிருந்தால் அவர்களை நீதிமன்றத்தில் கொண்டுவந்து நிறுத்த வேண்டும் என்று பொருள். ஆனால் சிறிலங்கப் படை பட்டியல் தர வேண்டும் என்று நீதியர் ஆணையிட்ட போதிலும் சிறிலங்கப்படை முட்டுக் கட்டை இட்டதால் வழக்கு முடங்கி விட்டது.

காணாமலாக்கும் குற்றங்கள் எளிதில் நடைபெறத் துணை செய்த கருவிகளில் ஒன்று பயங்கரவாதத் தடுப்புச் சட்டம். அரசு இந்தச் சட்டத்தை நீக்கம் செய்யும் படி காணாமலாக்கப்பட்டுப் பிழைத்து வந்த தமிழர்களும் உள்நாட்டு, பன்னாட்டு மனிதவரிமைச் செயற்பாட்டாளர்களும் அரசுகளும் - வெகு அண்மையில் ஐரோப்பிய ஒன்றியத்தின் அறிக்கையும் -- கோரியுள்ள போதிலும், அப்படி எதுவும் நடக்கவில்லை.

2018ஆம் ஆண்டு நாடுகடந்த தமிழீழ அரசாங்கம் “உங்களை மறக்கவில்லை திட்டம்” தொடங்கிற்று. வலிந்து காணாமலாக்கலுக்கு இரையானவர்களை ஆவணமாக்குவதும் நினைவேந்துவதும் இத்திட்டத்தின் மையக் குறிக்கோள் ஆகும். காணாமலாக்கப்பட்டோரின் உறவினர்கள் இந்தப் பட்டியலில் குறிப்பிட வேண்டிய தகவல்களை அனுப்பி வைக்க வேண்டுகிறோம். இத்திட்டத்துக்கான வலைத்தளம்: <http://youarenotforgotten.org/about-us/>.

■ **நாடுகடந்த தமிழீழ அரசாங்கம்**

இரண்டாம் வட்டுக்கோட்டைத் தீர்மானம்?

தமிழர்களை இந்திய வல்லரசியத்தின் பகடைகளாக்கும் முயற்சி!

தியாகு

உணர்ச்சிக் கவிஞர் காசி ஆனந்தன் அவர்கள் ஈழத் தமிழர் நட்புறவு மையம் சார்பில் முன்னெடுத்த 'இரண்டாம் வட்டுக் கோட்டைத் தீர்மானம்' என்ற தலைப்பிலான இணையவழி மாநாடு சென்ற ஆகஸ்டு முதல் நாள் நடைபெற்றது. இரண்டாம் வட்டுக்கோட்டை தீர்மானக் குழு என்ற பெயரில் இதற்கான அழைப்பு விடுக்கப்பட்டது. "ஈழத்தமிழர் புவிசார் அரசியலில் இந்திய அரசின் உடனடித் தலையீடு காலத்தின் கட்டாயம்" என்பதே அம்மாநாட்டில் முன்வைக்கப்பட்ட தீர்மானத்தின் பேசுபொருளாகும்.

இந்த மாநாட்டில் கலந்துகொண்டு பேசும் படி கவிஞர் காசி ஆனந்தன் தொலைபேசியூடாக என்னை அழைத்தார். நானும் அந்த அழைப்பை ஏற்றுக் கொண்டேன். மாநாட்டுத் தீர்மான வரைவும் அழைப்பிதழும் ஒருநாள் முன்னதாக வந்தன. அவற்றைப் பார்த்த போது மாநாட்டுத் தலைப்புக்கும் தீர்மானத்துக்கும் தொடர்பில்லை என்ற எண்ணமே ஏற்பட்டது. இருப்பினும் தாயகத்திலிருந்தும் புலம்பெயர் தமிழுலகிலிருந்தும் தமிழகத்திலிருந்தும் ஈழ ஆதரவு ஆற்றல்கள் கலந்து கொள்ளும் இம்மாநாட்டில் தமிழ்த் தேசிய விடுதலை இயக்கத்தின் ஈழ நிலைப்பாட்டைத் தெளிவாக எடுத்துரைக்கும் வாய்ப்பைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம் எனக் கருதினேன்.

தமிழகத்தில் உள்ள பெரும்பாலான ஈழ ஆதரவுத் தலைவர்கள் இதில் பங்கேற்றுப் பேசினார்கள். கவிஞரின் மேல் கொண்ட நன்மதிப்பு காரணமாய் வேறு எதையும் கருதிப் பார்க்காமல் அவர்கள் இம்மாநாட்டில் பங்கு பற்றியதாகவே தெரிகிறது. அவர்கள் ஆற்றிய உரைகளே இதற்குச் சான்று. நமக்கும் கவிஞரிடம் மிகுந்த அன்பும் மதிப்பும் உண்டு. ஈழத்துக்காக அவரது பாரிய உழைப்பும் ஈகமும் மதிக்கத்தக்கவை. ஆனால் இந்திய ஆளும் கும்பலின் நட்பைப் பெரிதும் எதிர்பார்த்து அவர் இந்துத்துவ ஆற்றல்களோடு கூடிக் குலாவுவது பெருங்குற்றம். இதிலிருந்து

அவர்தான் பட்டறிந்து மாற வேண்டும். இந்த மாநாட்டுக்கும் கூட பாசக வானதியை அழைத்திருந்தார். அவர் வரவில்லை.

தமிழீழத் தாயகத்திலுள்ள தமிழ்த் தேசிய நிலைப்பாடு கொண்ட மூன்று பெரும் அமைப்புகளுக்கும் அழைப்பு விடுக்கப்பட்டிருந்தாலும் எந்த அமைப்பும் இந்த மாநாட்டில் அதிகாரமுறைப்படிப் பங்கேற்கவில்லை. தமிழ் மக்கள் தேசிய கூட்டணியின் தலைவர் விக்னேசுவரன் அனுப்பிய கடிதம் மட்டும் வாசிக்கப்பட்டது. சிவாஜிலிங்கமும் அனந்தியும் மட்டும் பங்குபற்றிப் பேசினார்கள். தமிழ்த் தேசிய மக்கள் முன்னணியின் தலைவர் கஜேந்திரகுமார் இத்தீர்மானத்தில் உடன்பாடில்லை என்று தெரிவித்து விட்டார் என்பதைப் பிறகு தெரிந்து கொண்டேன். இலங்கைத் தமிழரசுக் கட்சியைச் சேர்ந்த மாவை சேனாதிராஜா பார்வையாளராக மட்டும் பங்குபற்றினார். ஆறாம் திருத்தச் சட்டம் பற்றிய அச்சமே காரணம் என்றால் அந்தச் சட்டத்தை எதிர்த்தாவது பேசலாம் அல்லவா?

புலம்பெயர் தமிழமைப்புகள் சார்பிலும் கூட யாரும் இந்த மாநாட்டில் அதிகாரமுறைப்படிப் பங்குபற்றவோ மாநாட்டுத் தீர்மானத்துக்கு ஆதரவு தெரிவிக்கவோ இல்லை. பலரும் சொந்தப் பொறுப்பில் பார்வையாளர்களாக மட்டும் கலந்து கொண்டதாகக் கருதலாம்.

தமிழ்நாட்டிலிருந்து கலந்து கொண்டு உரையாற்றிய தலைவர்களைப் பொறுத்த வரை பெரும்பாலானவர்கள் ஈழப் போராட்டத்தில் கவிஞர் காசி ஆனந்தனின் கடந்தகாலப் பங்களிப்பு கருதிக் கலந்து கொண்டதாகவே சொல்ல முடியும். தீர்மானத்தின் உள்ளடக்கத்தையும் இன்றைய சூழலில் அதன் பொருத்தப்பாட்டையும் ஒட்டியோ வெட்டியோ பேசும் முயற்சி பெரிதாக ஒன்றும் இல்லை. நிகழ்ச்சியை ஒருங்கிணைத்த அரசியல் அறிவியல் துறைப் பேராசிரியர் திரு ராமு மணிவண்ணன் தமிழீழப் போராட்டத்தின் இன்றையக் கட்டம் குறித்துத் தெளிவாக அறிந்தவர். HIDING THE ELEPHANT நூலை ஆக்கம் செய்தவர். ஆனால் 'இரண்டாம் வட்டுக்கோட்டைத் தீர்மானம்' என்று முன்வைக்கப்பட்ட ஆவணத்தின் வரைவில் அவர் எவ்விதப் பங்கும் வகித்ததாகத் தெரியவில்லை.

கவிஞரைத் தவிர வேறு யாரெல்லாம் மாநாட்டு அமைப்புக் குழுவிலும்

தீர்மான வரைவுக் குழுவிலும் இடம்பெற்றார்கள் என்பது வெளிப்படையாக அறிவிக்கப்படவில்லை. நான் பேசும் போது 1976 வட்டுக்கோட்டைத் தீர்மானத்தின் வரலாற்றுச் சிறப்பையும் அத்தீர்மானத்துக்கு 1977 பொதுத் தேர்தல் வழியாகப் பெறப்பட்ட குடியாட்சியக் கட்டளையையும் எடுத்துக் காட்டினேன். அதே போது இப்போதைய தீர்மானத்தில் காணப்படும் குறைகளைப் பட்டியலிட்டுச் சொன்னேன்.

1) இந்தியா தலையிட வேண்டும் என்று சொல்வதன் பொருள் தெளிவாக வரையறுக்கப்படவில்லை. 1987இல் இந்தியா தலையிட்டு என்ன கொடுமைகள் செய்தது என்பதை நாம் அறிவோம். இப்போதும் ஈழத் தமிழர்கள் நடத்தும் ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சியின் தொடக்கத்திலும், சிங்களப் படைகளும் இந்தியப் படைகளும் இழைத்த வன்கொடுமைகளுக்குப் பலியான தமிழ்மக்களுக்கு அமைதி வணக்கம் செலுத்துகிறோம் அல்லவா? (இந்த மாநாட்டில் அப்படி எதுவும் நடந்ததாகத் தெரியவில்லை) அது போன்ற இந்தியத் தலையீட்டை நாம் கோர மாட்டோம் என்பதுறுதி. இனவழிப்புப் போரிலும் இந்தியா தலையிட்டது - தமிழர்களுக்கு எதிராக!

இப்போதும் கூட இந்தியா தலையிட்டுக் கொண்டதான் இருக்கிறது. அண்மையில் நடந்த ஐநா மனிதவுரிமைப் பேரவைக் கூட்டத்தில் தமிழ் மக்களின் நீதிக் கோரிக்கைக்கு ஆதரவு தர மறுத்து, மேலை நாடுகள் முன்மொழிந்த உப்புச்சப்பற்ற தீர்மானத்தையும் கூட ஆதரிக்க மறுத்து வாக்கெடுப்பில் கலந்து கொள்ளாமல் விலகி நின்றது. இது தமிழ்மக்களின் நீதிக் கோரிக்கைக்கு எதிராகப் பன்னாட்டு அரங்கில் இந்தியா செய்த தலையீடு. இந்தியா தன் வழியை மாற்றிக் கொண்டு அயலுறவுக் கொள்கையில் திருத்தம் செய்து தமிழ் மக்களின் கோரிக்கைகளுக்கு ஆதரவாகத் தலையீடு செய்ய வேண்டும் என்று நாம் கோரக் கூடாது என்பதில்லை. தாராளமாகக் கோரலாம்.

அப்படியானால் நம் கோரிக்கைகள் என்ன? (1) இனவழிப்பு, போர்க் குற்றங்கள், மாந்தப் பகைக் குற்றங்கள் ஆகியவற்றுக்காக சிறிலங்காவை அனைத்துலகக் குற்றவியல் நீதிமன்றில் நிறுத்த வேண்டும். (2) சிறிலங்காவின் பன்னாட்டுச் சட்ட மீறல் குற்றங்கள் குறித்துத் தற்சார்பான பன்னாட்டுக் குற்றவியல் புலனாய்வு நடத்த வேண்டும். (3) தமிழீழத் தேசத்தின் எதிர்காலத்தைத் தீர்வு செய்யப் பொதுவாக்கெடுப்பு

நடத்த வேண்டும்.

தமிழ் மக்களின் இந்த அடிப்படைக் கோரிக்கைகளுக்கு ஆதரவாக இந்திய அரசு தலையிட வேண்டும் என்பதுதான் இந்த மாநாட்டின் நோக்கம் என்றால் அதைத் தீர்மானம் தெளிவாகச் சொல்ல வேண்டும்.

2) 1976 வட்டுக்கோட்டைத் தீர்மானம் தேசியத் தன்முடிபுரிமை (தன்தீர்வுரிமை அல்லது சுயநிர்ணய உரிமை) என்ற அடிப்படையிலானது, இதோ இந்தத் தீர்மானமும் அதே உரிமையின் அடிப்படையிலானது என்று எழுதி வைத்துக் கொள்வதால் இது இரண்டாம் வட்டுக்கோட்டைத் தீர்மானம் ஆகி விடாது. 1949ஆம் ஆண்டு தமிழரசுக் கட்சியை நிறுவிய காலத்திலேயே தந்தை செல்வா ஈழத் தமிழ் மக்களின் தன்தீர்வுரிமையை வலியுறுத்தினார். அது ஒவ்வொரு தேசிய இனத்துக்கும் பிறப்புரிமை. ஈழத்தமிழர்களுக்கு மட்டுமல்ல, தமிழ்நாட்டுத் தமிழர்களுக்கும் அவ்வுரிமை உண்டு. இந்த உரிமையை எப்படிச் செயல்வடிவாக்குவது என்பதே கேள்வி. வட்டுக்கோட்டைத் தீர்மானம் அவ்வுரிமைக்கு இறைமையுள்ள தமிழீழத் தனியரசு என்ற செயல்வடிவம் கொடுத்தது. அதற்கான விடுதலைப் போராட்டத்துக்குத் தமிழ்மக்களை அறைகூவி அழைத்தது. இந்தத் தீர்மானம் இப்போதைய சூழலில் தேசியத் தன்தீர்வுரிமைக்குத் தரும் செயல்வடிவம் என்ன? அதற்கான போராட்ட அழைப்பு ஏதும் உண்டா? எதுவுமே இல்லாமல் இந்தியத் தலையீட்டைக் கோருகின்ற தீர்மானம் எப்படி வட்டுக்கோட்டையின் தொடர்ச்சியாக முடியும்?

3) 1976 வட்டுக்கோட்டைத் தீர்மானம் இலங்கைத் தீவில் தமிழினத்தின் மீதான ஒடுக்குமுறையின் வரலாற்று உருவரையைத் தீட்டிக் காட்டிற்று. 1948 மலையகத் தமிழர் குடியுரிமை மறுப்பு, அடுத்து வாக்குரிமைப் பறிப்பு, 1956 தனிச் சிங்களச் சட்டம், 1958 தொடங்கி வரிசையான பல இனவதைகள், இடையிடையே அவ்வப்போது கையொப்பமிட்ட உடன்பாடுகள், அவை கிழித்தெறியப்பட்ட செய்திகள், யாவற்றுக்கும் உச்சமாக 1972 பேரினவாதக் குடியரசின் அரசமைப்பு, யாவும் அந்தத் தீர்மானத்தில் எடுத்துக் காட்டப்பட்டன. இந்தத் தீர்மான வரைவிலும் அந்தப் பட்டியல் இடம்பெறுகிறது. ஆனால் 1976க்குப் பின் என்ன நடந்தது என்று சொல்ல வேண்டாமா? 1976ஆம் ஆண்டு உறங்கப் போய் இப்போதுதான் விழித்து எழுந்தோமா? என்று கேட்க

வேண்டியுள்ளது. 1983 யூலைப் படுகொலை, வெலிக்கடைச் சிறைக் கொடுமைகள், ஆய்தப் போராட்டத்தின் எழுச்சி, விடுதலைப் புலிகளின் பங்கு, மாவீரர்களின் ஈகம், 1987 இராசீவ் - செயவர்த்தனா உடன்படிக்கை, இந்திய வன்படையெடுப்பு, புலிகளுக்கும் சிறிலங்காவுக்குமான 2002 போர்நிறுத்தம், 2004 பொதுத் தேர்தல் வழியாக விடுதலைப் புலிகளின் இடைக்காலத் தீர்வுத் திட்டத்துக்கு மக்கள் வழங்கிய குடியாட்சியக் கட்டளை எதையும் நீங்கள் சுட்டவில்லை.

4) 2021ஆம் ஆண்டில் வட்டுக்கோட்டைத் தீர்மானம் என்று பெயரிடப்பட்ட ஓர் ஆவணத்தில் 2009 முள்ளிவாய்க்கால் இனவழிப்பு பற்றியே குறிப்பே இல்லை என்பதற்கு என்ன விளக்கம் தர முடியும்? முள்ளிவாய்க்காலில் உச்சம் கண்ட இனப் படுகொலையையும் அதில் உயிர்பறிக்கப்பட்ட இலட்சத்துக்கு மேற்பட்டோரையும் குறிப்பிடத்தான் வேண்டும் என்பது அவர்களை நினைவேந்தி வணக்கம் செலுத்த வேண்டும் என்பதற்காகவே அல்ல. நாம் முன்னெடுக்கும் நீதிப் போராட்டத்துக்கு வலிமை சேர்க்க வேண்டும் என்பதற்காகவும்தான்! நாம் இனவழிப்புக்கு ஆளான இனம், அதற்கு ஈடுசெய் நீதி கோரிப் போராடி வருகிறோம். யூதர்கள் இனவழிப்புச் செய்யப்பட்டார்கள், அதற்கு ஈடுசெய் நீதியாகவே இசுரேல் என்ற நாட்டை அடைந்தார்கள். நாம் ஒரு தேசம், தன்தீர்வுரிமை கொண்ட தேசம், எனவே நம் தேசம் இறைமைக்கு உரித்துடையது. இழந்த இறைமையை மீட்க நாம் போராடுகிறோம். இது ஈடுசெய் இறைமை (Remedial Sovereignty). நமக்கு இன்னொரு வகையிலும் இறைமை உண்டு, அதாவது இனவழிப்புக்குள்ளான தேசம் மீண்டும் அதே கொடுமைக்குள்ளாகக் கூடாது என்றால் அதற்காகவும் இறைமை வேண்டும். குற்றங்கள் மீள்நிகழாமை (non-recurrence of crimes) என்பது ஐநா தீர்மானங்கள் வலியுறுத்தும் நிலைமாற்ற நீதியின் (Transitional Justice) தேவைகளில் ஒன்று. இந்தத் தேவையை நிறைவு செய்யவும் இறைமை வேண்டும். இனவழிப்பு பற்றியோ ஈடுசெய்நீதி பற்றியோ இறைமை பற்றியோ எதுவும் குறிப்பிடாமல் தன்தீர்வுரிமையை மட்டும் ஒப்புக்குச் சொல்லி வைக்கும் 'இரண்டாம் வட்டுக்கோட்டைத் தீர்மானம்' தமிழர்களின் நீதிப் போராட்டத்தை இந்தியப் பேரரசு கிழித்த கோட்டுக்குள் நிறுத்தவே உதவும். நடந்து விட்டதும் நடந்து கொண்டிருப்பதுமான இனவழிப்பையும் அதில் இந்திய வல்லரசின் குற்றப் பங்கையும் மறந்து விட்டு அல்லது மறைத்து விட்டு இந்தியா தலையிட வேண்டும்

இரண்டாம்

வட்டுக்கோட்டைத் தீர்மானக் குழு

Committee for 2nd Vaddukkodai Resolution

நடத்தும்

இரண்டாம்

வட்டுக்கோட்டைத் தீர்மானம்

இணையவழி மாநாடு (video conference)

அழைப்பிதழ்

பொருள் :

**“ஈழத் தமிழர் புவிசார் அரசியலில்
இந்திய அரசின் உடனடித் தலையீடு
காலத்தின் கட்டாயம்”**

நாள்: **1-8-2021** ஞாயிறுக் கிழமை

நேரம் : பிற்பகல் **2** மணி முதல் இரவு **10** மணி வரை

தலைமை : கவிஞர் **காசி ஆனந்தன்**

தலைவர் - ஈழத் தமிழர் நட்புறவு மையம்

ஒருங்கிணைப்பாளர் : பேராசிரியர் **இராஜ மணிவண்ணன்**
அரசியல் துறை, சென்னை பல்கலைக்கழகம்

தீர்மானம் நிறைவேற்றுபவர்கள்

ஈழத் தமிழர் அரசியல் கட்சித் தலைவர்கள்

சிறப்புரை

தமிழக அரசியல் தலைவர்கள் மற்றும் அறிஞர்கள்

நிகழ்வின் இறுதியில் தாயக அரசியல் கட்சியின்

தலைவர்கள் ஒப்பமிடும் தீர்மானம்

மாண்புமிகு இந்தியப் பிரதமர்

அவர்களுக்கு அனுப்பி வைக்கப்படும்

Join Zoom Meeting

<https://zoom.us/j/99535377091?pwd=eTFWZVl3WnU0T1NPTnhlUilvVGplZz09>

Zoom Meeting ID: **995 3537 7091**

Passcode: **123456**

தொடர்புக்கு : **+91 94446 15410**

என்று மட்டும் கோருவது பிழையான பார்வை.

இந்தக் குறைகளைக் களையுமாறு நான் வேண்டிக் கொண்டேன். பேராசிரியர் மணிவண்ணனும் என் முன்மொழிவுகளை வழிமொழிந்தார். எனக்குப் பிறகு பேசிய சிலரும் நான் குறிப்பிட்ட குறைகளைச் சுட்டிக்காட்டிப் பேசினார்கள். ஆனால் 'இரண்டாம் வட்டுக் கோட்டைத் தீர்மானத்தில்' எந்தத் திருத்தமும் செய்யப்பட்டதாக அறிவிக்கப்பட வில்லை.

இலங்கையில் சீனத்தின் செல்வாக்கு பெருகி வருகிறது என்பது தவிர இந்தியா தலையிட வேண்டும் என்பதற்குக் கவிஞர் காசி ஆனந்தன் போன்றவர்களால் வேறு எந்தக் காரணமும் காட்டப்படவில்லை. சீனப் பூச்சாண்டியைக் காட்டி இந்தியாவை

ஈழத் தமிழர்க்கு ஆதரவாகத் தலையிடச் செய்ய முடியும் என்ற நம்பிக்கை அப்பாவித்தனமானது. சீனமும் இந்தியாவும் சேர்ந்தே சிங்களத்தின் தமிழினவழிப்புப் போருக்குத் துணை செய்ததை இவர்கள் மறந்து விடுகின்றார்கள். உண்மையில் இந்திய வல்லரசுதான் இலங்கையைத் தன் பிடிக்குள்: கொண்டுவரத் தமிழர் இனச் சிக்கலைப் பயன்படுத்தப் பார்க்கிறது. புவிசார் அரசியல் சூதாட்டத்தில் தமிழினத்தைப் பகடையாக்கும் இந்திய வல்லரசிய மூலவுத்திக்குத்தான் இந்த 'இரண்டாம் வட்டுக்கோட்டைத் தீர்மானம்' பயன்படுமே தவிர, ஈழத்தமிழர் நீதிப் போராட்டத்துக்கு எள்முனையளவும் உதவாது.

அரசு தந்திரம் என்பது காக்காய்ப் பிடிப்பதன்று, கொள்கை பாராமல் கூடிக் கொள்வதன்று. கொள்கைகளின் அடிப்படையில் அறம் சார்ந்து நடத்தப்படுவதே நீதிக்கான போராட்டம். புவிசார் அரசியல் என்ற பெயரில் கவிஞர் காசி ஆனந்தன் குழுவினர் யாத்திருப்பது வல்லரசுகளைக் கண்டு நடுங்கும் கிவிசார் அரசியலே. புவிசார் அரசியல் என்பது அரசுகளுக்கு மட்டும் உரியதன்று. அரசுகளற்ற தேசங்களுக்கும் புவிசார் அரசியல் உண்டு. நீதிப் போராட்ட அரசியலையும் புவிசார் அரசியலையும் இயங்கியல் நோக்கில் இணைக்கவும் வல்லரசுகளுக்கு நாம் வால்பிடிப்பதற்கு மாறாக வல்லரசுகளை நம் வழிக்குக் கொண்டுவரவும் தமிழர்கள் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

ஈழத் தமிழர்களுக்கான வரலாற்றுத் தோழமை தமிழ்நாட்டுத் தமிழர்கள்தாமே தவிர இந்திய வல்லரசியமன்று.

ஆபேஸ்

+14167669544

காணாமல் ஆக்கப்பட்டவர்

மாதமிரு முறை இருமொழியேடு வடிவமைப்பு: தோழர் சமந்தா

இதழ்; 13: 2021 ஆகஸ்ட்31

Mabelfornightly@gmail.com

ஆசிரியர்: ஆறுமுகம் கோபால்

சிறப்பாசிரியர்: தோழர் தியாகு

